

Dobrá zpráva pro Tebe od...Tondy B.

Narodil jsem se v Táboře v jižních Čechách, kde jsem také strávil prvních osmnáct let života. Už jako malý jsem si zamiloval sport, který dál významně ovlivnil můj život. Dětství jsem trávil dost venku, kde jsme s kamarády hráli různé hry a dělali skopičiny. Také jsme jen tak lítali v přírodě. V 9 letech jsem propadl lednímu hokeji. Chtěl jsem mít úspěchy a být dobrým hokejistou. Postupně jsem se upínal k tomu, že budu slavný hráč a také že budu mít hodně peněz. V mém srdci byl hokej na prvním místě. Začal jsem být pyšný na to, že jsem hokejista a považoval jsem se za něco víc než ostatní lidé. V mých šestnácti se začal plnit můj hokejový sen. Dostal jsem se do mládežnického reprezentačního týmu Československa. Byl jsem z toho opravdu nadšený a u reprezentace jsem mohl poznat opravdovou legendu, brankáře Jiřího Holečka. Hokej jsem dělal na úkor učení. Myslel jsem si, že hokej mě uživí. Přes tento postoj jsem to ve škole dotáhl k maturitě ve strojírenství. Až do dvaceti se mi v hokeji dařilo a hrál ve výběrech vedených známými osobnostmi jako byli pan Augusta nebo Holík. Mými kolegy byli Roman Turek nebo například slovenský Zdeněk Cíger.

Ovšem hokejové štěstí je vrtkavé a po dvacítce se mi přestalo dařit. Nebyl jsem vybrán do reprezentace. Další velké zklamání přišlo s přestupem do jiného mužstva během vojny a po ní. Přes elitní začátek jsem se dostal týmu, který mi nezajišťoval slavnou kariéru ani finanční uspokojení. A protože všechno v mém životě stálo na hokeji, život se mi rozpadl. Nevěděl jsem, jak dál v životě pokračovat. Tápal jsem. Po nějakém čase jsem zažil zvláštní událost, která změnila můj život a dala mu jiný směr.

Dodnes si ji pamatuji živě. Pracoval jsem na zahradě s kolečkem v ruce u brány do domu. Kolem mě prošla babička a řekla: „Bůh ti pomáhej.“ Pro mě to byl zvláštní pozdrav a cítil jsem z něj něco tajemného. Pozval jsem paní dál. Vyprávěla mi o Bohu i o různých událostech, které prožila. Možná to zní jako z pohádky, ale já jsem skutečně začal toužit poznat Boha osobně. Doma jsem vyhrabal starý katechismus a jeho četba mě dál posunula k poznání Boha. Patřil jsem do katolické rodiny, ale živý vztah k Bohu jsem nepoznal. Byl jsem i párkrát v kostele, ale nerozuměl jsem tomu. Hlad a žízeň po Něm ovšem rostly.

Jednoho dne jsem se dostal na setkání mladých lidí v Církvi bratrské v Táboře a tam okusil přijetí od druhých lidí a cítil Boží lásku. Za nějaký čas potom jsem dostal zvláštní příležitost. Kazatel Církve bratrské mě pozval na oběd a po něm byl prostor mluvit o životě. Probírali jsme smysl života a já jsem přiznal, že ten můj je v hokejové slávě, penězích a materiálním zabezpečení. Kazatel mi řekl, že jeho smysl života je spojen s Bohem a proto jeho život neskončí smrtí. Jednoduše mi sdělil: „Bůh nám díky Ježíši Kristu nabízí věčný život a odpuštění vin.“ V tu chvíli jsem prožil a cítil, že věřit Ježíši, přijmout věčný život a odpuštění hříchů má větší hodnotu než můj dosavadní smysl života založený na hokejové slávě, penězích a materialismu.

Zatoužil jsem po jistotě a zeptal jsem se kazatele, co mám dělat. Ten mi odpověděl, abych přiznal své hříchy Ježíši a poprosil ho za odpuštění. V mém životě bylo špíny dost, a proto jsem byl rád, že mi Ježíš odpustil. Měl jsem najednou zvláštní pokoj a radost. Od té chvíle můj život nabral jiný směr. I když se mi rozpadl ten starý, začal jsem jiný život, ve kterém se spoléhám ne na sebe, ale na Boha. Věřím, že můj život neskončí smrtí, ale budu věčně žít s Ježíšem Kristem.

Jak žiji dnes po dlouhých letech od této události? Mnohdy to není lehké. Učím se ale bojovat se svými slabostmi. I nadále potřebuji odpuštění hříchů, ale s Ježíšem také dosahuji vítězství. V těžkostech a trápení od něj dostávám sílu.

Mohu směle k dobrodružnému životu s Ježíšem pozvat další lidi. Vše je připraveno. Ježíš čeká a hledá všechny bez výjimky. Jen otevřít srdce, až na něj zaklepe, a pozvat ho dál.

Tonda B.